

«Ὁ φλοῖσβος ἐπιτάττει σιωπὴν»

(Ἀπὸ τὰ Ρόδιν' Ἀκρογιάλια)

Μνήμη Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη

Μειδιᾶ ὁ Παπαδιαμάντης στὴ Σκόπελο
μὲ τὸν καπετὰν Ἀγάλλο, ποὺ διατείνεται:
«Κοροϊδεύουν τὸν κόσμον τὰ πλοιάρια κεῖνα.
Φώκιες τοὺς τάζουν,
καὶ τοὺς δείχνουν σπίτι ξερό·
σὰν στὴ Σκιάθο,
μὰ τί πᾶνε ὅλοι αὐτοὶ τοῦ Παπαδιαμάντη,
πέθανε πρὶν διακόσια τόσα χρόνια...»
Σὲ σπασμένα πουκάμισα
μὲς σὲ βάρκες ἀναψυχῆς
καὶ σὲ γέλια τζιτζίκια ἀνάμεσα
μειδιᾶ...

Τὸ κρεβάτι στενὸ
δὲ γυρίζουν πλευρὸ τὰ ὄνειρα
πάντα κατὰ τὴ θάλασσα
στοῦ Παπαδιαμάντη.
Ἡ Λιαλιὼ τανύεται μεσοπέλαγα,
ψάχνει γι' ἀμυγδαλόψυχα
στοῦ ἀγαπημένου τὸ μαγαζάκι
παίρνει γιὰ τοῦ γάμου της τὰ φιλέματα.

Χρόνια τώρα ἐκεῖνος
ἀνηφορίζει.

«Ἀντιλαβοῦ με, ὁμορφιά,
ἀγέρι, συνδρομὴ τῆς φύσης·
στὴν ἀμφιλύκη τῶν αἰσθήσεων
πορεύομαι
ἐνώπιόν Σου...»

Δὲ γυρίζουν πλευρὸ τὰ ὄνειρα·
μειδιῶν ἢ δεόμενος
ἐπιτάττει ὁ φλοῖσβος
σιωπὴν.

Ἀναστασία Κόκκινου

Άρτα, Αύγουστος 1993-1996